

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 023510 19 Кж 3
Бања Лука, 20.02.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле М.1 и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Г.Б. због кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске и оптужених М.М., Ђ.Ђ. и Ђ.Б. због кривичног дјела учествовање у тучи из члана 135. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, оптуженог М.М., бранилаца оптуженог Г.Б., адвоката Б.Р. из Д. и Х.В. из Б., браниоца оптуженог Ђ.Б., адвоката М.П. из Заједничке адвокатске канцеларије П. из Б.Л. и браниоца оптуженог Ђ.Ђ., адвоката Д.З. из Заједничке адвокатске канцеларије Д.-З. из П., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023510 18 К од 24.06.2019. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптужених Г.Б., М.М. и Ђ.Б., бранилаца оптужених Г.Б., Ђ.Б. и Ђ.Ђ., те оштећених М.М.1 и С.М. и њиховог пуномоћника, адвоката М.Д. из Б.Л., а у одсутности уредно обавјештених оптуженог Ђ.Ђ. и другог браниоца оптуженог Б., адвоката Х.В., дана 20.02.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и бранилаца оптужених Г.Б., Ђ.Б. и Ђ.Ђ., док се дјелимичним уважавањем жалбе оптуженог М.М., преиначава пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023510 18 К од 24.06.2019. године у одлуци о кривичној санкцији, тако што се оптужени М.М., због кривичног дјела учествовање у тучи из члана 135. став 1. Кривичног законика Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, на основу цитиране законске одредбе и на основу одредби члана 41. став 3., 43. и 46. Кривичног законика Републике Српске, осуђује на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023510 18 К од 24.06.2019. године, оглашени су кривим: оптужени Г.Б., због кривичног дјела убиства из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени

гласник Републике Српске“ број 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), те је осуђен на казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, у коју му је урачунато врије проведено у притвору, оптужени М.М., Ђ.Б. и Ђ.Ђ. због кривичног дјела учествовање у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС, па је оптужени М. осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, а оптужени Б. и Ђ. на казне затвора у трајању од по 1 (једну) годину и 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом, на основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС) у вези са чланом 96. став 2. тачке а) и е) истог закона, оптужени Б. је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.525,50 КМ, оптужени Б. и М. су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 100,00 КМ, оптужени Б., М. и Ђ. да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 12.890,00 КМ, док су сви оптужени обавезани да плате судски паушал у износу од по 150,00 КМ, а све у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде под пријетњом принудног извршења. На основу члана 108. ЗКП РС оштећени М. и С.М. су са имовинско-правним захтјевом упућени на парницу. На основу члана 82. КЗ РС, оптуженом Г.Б. изречена је мјера безбједности одузимања предмета и то: одвијач са пластичном дршком, дужине 20 цм и аутодизалица, као предмети употребљени за извршење кривичног дјела.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Бањој Луци (у даљем тексту: окружни тужилац), оптужени М.М., браниоци оптуженог Г.Б., адвокат Б.Р. из Д. и адвокат Х.В. из Б., бранилац оптуженог Ђ.Б., адвокат М.П. из Заједничке адвокатске канцеларије П. из Б.Л. и бранилац оптуженог Ђ.Ђ., адвокат Д.З. из Заједничке адвокатске канцеларије Д.-З. из П.

Жалба окружног тужиоца изјављена је због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се сви оптужени теже казнити.

Оптужени М.М. жалбу је изјавио из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и исти ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Браниоци оптуженог Г.Б., жалбе су изјавили из свих жалбених основа. Приједлог ових жалби је да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз алтернативни приједлог браниоца Р. да се отвори претрес пред овим судом.

И жалбе бранилаца оптужених Ђ.Б. и Ђ.Ђ. пресуду побијају из свих жалбених основа. Приједлог жалбе браниоца оптуженог Б. је да се ова жалба усвоји и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење. Приједлог жалбе браниоца оптуженог Ђ. је да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се овом оптуженом изрећи условна осуда.

У писменим одговорима на жалбу окружног тужиоца, браниоци оптужених Г.Б. и Ђ.Б. су предложили да се та жалба одбије као неоснована. Одбрана оптужених М.М. и Ђ.Ђ. нису подносили одговоре на жалбу окружног

тужиоца, нити је тужилац поднио писмени одговор на жалбе оптуженог М. и на жалбе бранилаца осталих оптужених.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештених оптуженог Ђ.Ђ. и другог браниоца оптуженог Г.Б., адвоката Х.В., републички јавни тужилац (у даљем тексту: републички тужилац) је у цијелости подржао жалбу окружног тужиоца и остао код разлога и приједлога те жалбе. Браниоци оптужених су изложили жалбе, остајући у цијелости код разлога и приједлога истих, а оптужени су подржали жалбе својих браниоца, те је оптужени М. остао у цијелости код разлога и приједлога своје жалбе.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе окружног тужиоца, оптуженог М. и бранилаца осталих оптужених, те одговоре бранилаца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалбе оптуженог М. и бранилаца оптуженог Б. указују на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) и к) и став 2. ЗКП РС, те жалба адвоката В. указује и на повреду из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Жалбе бранилаца оптужених Б. и Ђ. указује на битне повреде из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС, те истичу и повреду одредбе члана 3. ЗКП РС. Жалба браниоца оптуженог Б. указује и на повреду члана 14. став 1. ЗКП РС и члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: ЕКЉП), а жалба браниоца оптуженог Ђ. и на повреду члана 6. став 2. ЕКЉП.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, жалбом оптуженог М. и жалбама бранилаца осталих оптужених, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да из проведених доказа не произилази да су оптужени починили кривична дјела, за која су побијаном пресудом оглашени кривим.

Све жалбе пресуду побијају и због одлуке о кривичној санкцији. Жалба тужиоца истиче да су казне затвора премале, док жалбе одбране сматрају да су казне превисоко одмјерене.

Супротно наводима из жалби оптуженог М. и бранилаца оптуженог Б., одбијањем приједлога одбране оптуженог Б. за извођење доказа од стране првостепеног суда, није повређено право на одбрану ових оптужених.

Наиме, чињеница одбијања доказних приједлога одбране сама за себе не представља повреду права на одбрану, како се овим жалбама сугерише. Ово из разлога што је дискреционо право суда, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, међутим ова дискреција је ограничена обавезом суда да наведе разлоге из којих није уважио предложене доказе, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. У конкретном случају, како је првостепени суд на страни 31. и 32. побијане пресуде, дао аргументоване разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега сматра да предложени докази – саслушање свједока О.К. и М.В., те вјештачење садржине и

остварених контаката мобилног телефона оптуженог Б., нису потребни, то по оцјени овог суда, првостепени суд није повриједио право на одбрану овог оптуженог. Исто тако, супротно наводима из жалбе браниоца Р., побијана пресуда је на страни 32. извршила оцјену исказа оптуженог Б. дат у својству свједока, па чињеница да то није наведено код набрајања изведених доказа одбране овог оптуженог, никако не значи да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка, нити да је поступио супротно одредби члана 295. став 2. ЗКП РС. Осим тога, неосновани су и жалбени наводи оптуженог М. да није дата оцјена исказа овог оптуженог у својству свједока, јер на страни 24. и 25. побијана пресуда опширно износи садржаја исказа овог оптуженог, а затим кроз детаљну анализу и оцјену свих доказа, даје аргументоване разлоге за своје утврђење, при чему, у неколико наврата (стр. 28. пас.1., стр. 29. пас.1. стр. 30. пас.2., стр. 32. пас.3.) врши анализу и оцјену исказа оптужених (па и исказа М.), датих у својству свједока, доводећи их у везу са осталим доказима.

Надаље, неосновани су жалбени приговори браниоца В. да је побијана пресуда заснована битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, чињеница да је на претресу пред првостепеним судом саслушан у својству свједока оптужбе М.К., који је на основу наредбе Округног јавног тужилаштва извршио оперативно криминалистичку анализу кретања лица и то тада осумњичених и појединих свједока, те возила марке BMW, регистарских ознака Т37 К 291 и возила марке Фиат Браво, регистарских ознака ..., на мапи града Бањалуке приказао локацију надзорних камера чији снимци се налазе у тужилачком предмету, те је наведене снимке хронолошки сложио, не чини сачињени извјештај, нити исказ овог лица, незаконитим доказом, како то погрешно сматра ова жалба. Ово с тога што одредбе ЗКП РС не прописују забрану саслушања у својству свједока овог лица. Осим тога, наведени свједок не припада лицима која се, сходно одредби члана 147. ЗКП РС, не могу саслушати у својству свједока, а његово саслушање на претресу пред првостепеним судом је извршено у складу са одредбама члана 151., 153. и 277. ЗКП РС. Притом, сама чињеница да ли је ово лице требало бити саслушано у својству свједока или вјештака, не чини његов извјештај, као ни његов исказ незаконитим, јер поуке које суд даје свједоку и вјештаку, те текст заклетеве за свједока и вјештака, се у битном не разликују, а њихова суштина је иста, а то је да давање лажног исказа (за свједока), односно давање лажног налаза и мишљења (за вјештака), представља кривично дјело.

Исто тако, супротно жалбеним приговорима бранилаца свих оптужених, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна сама себи и њеним разлозима и образложење исте садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичних дјела и кривице оптужених и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори жалби засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, супротно жалбеним наводима браниоца оптуженог Ђ., побијана пресуда је приликом изношења садржаја исказа свједока А.К., на страни 13. констатовала да је овај свједок напоменуо да се са сигурношћу не може изјаснити ко је кога први ударио, али да је навео да је у једном тренутку (претпоставља због задобијеног ударца) видио да је на тло пало и лице ситније грађе, које је бацало неки предмет на присутне, затим је констатовано да је тужилац свједоку предочио записник о његовом саслушању у Округном јавном

тужилаштву у Бањалуци дана 05.11.2018. године, након чега је свједок потврдио да је истинито оно што је у њему записано. Осталим приговорима из жалби одбране којима се указује на повреду из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у суштини се оспорава валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега ће овај суд оцјенити основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, како је већ наведено, све жалбе одбране истичу да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС, затим жалбе бранилаца оптужених Б. и Ђ., указујући на ову битну повреду, истичу и повреду члана 304. став 7. ЗКП РС, те истичу и повреду одредбе члана 3. ЗКП РС, с тим што, жалба браниоца Ђ. указује и на повреду члана 6. став 2. ЕКЈП, а жалба браниоца оптуженог Б. истиче и повреду из члана 14. ЗКП РС и на повреду члана 6. став 1. ЕКЈП. У овом дијелу, ове жалбе истичу да побијана пресуда није оцјенила сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима, да није дала нарочиту оцјену противријечних доказа, да није са једнаком пажњом испитала и утврдила како чињенице које терете оптуженог, тако и оне које му иду корист, те жалба браниоца Б. истиче да је одбрана морала износити разлоге због којих предлаже извођење појединих доказа, за разлику од тужиоца и да је тиме првостепени суд повриједио начело равноправности.

Изнесени приговори нису основани.

Наиме, одредба члана 6. став 1. ЕКЈП, обавезују судове да између осталог, образложе своје пресуде. Међутим, та обавеза не може бити схваћена да се у пресуди изнесу сви детаљи и дају одговори на сва постављена питања и изнесене аргументе. Европски суд за људска права у Стразбуру и Уставни суд Босне и Херцеговине су у бројним одлукама указали на то да судови имају одређену дискрециону оцјену у вези с тим које ће аргументе и доказе прихватити у одређеном предмету, али истовремено имају обавезу да образложе своју одлуку, тако што ће навести јасне и разумљиве разлоге на којима су ту одлуку засновали. У конкретном случају, у образложењу побијане пресуде исцрпно су побројани сви докази који су спроведени на главном претресу, те је детаљно наведено на којим доказима је пресуда заснивана и сви ти докази су брижљиво и савјесно оцјењени како појединачно, тако и у вези са другим доказима, дата су образложења и разлози због којих су ти докази прихваћени, а истовремено су анализирани и оцјењени и докази одбране у погледу одлучних чињеница. Овакво образложење не оставља утисак произвољности, због чега се не може прихватити ни тврдња из жалби да првостепени суд није са једнаком пажњом испитао и утврдио како чињенице које терете оптуженог, тако и оне које му иду корист. Слиједом наведеног, неосновани су приговори ових жалби о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 14., 295. став 2. и 304. став 7. ЗКП РС и о повреди права на правично суђење из члана 6. ЕКЈП.

Исто тако, неосновани су и приговори из жалби бранилаца оптужених Б. и Ђ., којима се истиче да је првостепени суд повриједио одредбу члана 3. став 2. ЗКП РС. Ово с тога што, по оцјени овог суда, првостепени суд није имао сумње у

погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из ових жалби, није прекршен принцип „in dubio pro reo“, садржан у цитираној законској одредби. Осим тога, супротно наводима из жалбе браниоца Б., првостепени суд је дао могућност одбрани да своје аргументе супротстави аргументима оптужбе, на начин што су на приједлог одбране изведени сви докази, предложени од стране одбране овог оптуженог, због чега су неосновани и приговори ове жалбе да је одбрана на било који начин током првостепеног поступка, доведена у неравноправни положај у односу на оптужбу, нити да је дошло до повреде принципа једнакости оружја садржаног у одредби члана 14. ЗКП РС.

И поред основаности приговора из жалбе браниоца оптуженог Ђ. да у уводу побијане пресуде није наведен дан одржавања главног претреса, имена и презимена лица која су била присутна на главном претресу, као је то прописано одредбом члана 304. став 1. ЗКП РС, већ је наведено само ко је присуствовао објављивању пресуде, међутим непримјењивањем у потпуности ове одредбе од стране првостепеног суда, није било нити је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење побијане пресуде.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалбама оптуженог М. и бранилаца осталих оптужених, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени Г.Б. починио кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, а оптужени М.М., Ђ.Ђ. и Ђ.Б., кривично дјело учествовање у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани.

Наиме, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да су оптужени учинили кривична дјела за која су оглашена кривим.

Тако је побијана пресуда правилно утврдила да је критични догађај започео у пекари, гдје су се случајно сусреле ове двије групе учесника, тако што је свједок В.Н., непознавајући учеснике из друге групе из Козарске Дубице, питао да ли су ова лица можда музичари, па се онда око тог питања водила расправа и добацивања, међусобна препирка, да би у једном моменту оптужени Ђ. и Б., а и остали из њихове групе изашли из пекаре, сјели у путничко возило марке „Фиат“, којим је од пекаре управљао оптужени Ђ. и упутили су се низ улицу Николе Пашића. На мјесту сувозача био је оштећени Б.М., а остали из ове групе сједили су на задњем сједишту. Када су са возилом дошли на раскрсницу улице Војводе Радомира Путника, возач, оптужени Ђ., окренуо је возило и поново су се вратили према пекари, у моменту када су из ње излазили оптужени Б. и М. и када су њих двојица сјели у возило марке „БМВ“. Исто тако, правилно првостепени суд утврђује да се оптужени Ђ. с разлогом вратио према пекари како би се поново сусрео са оптуженим Б. и М., јер је добро знао да су они остали у пекари, па се враћа да настави сукоб. Такав закључак првостепени суд правилно црпи из

чињенице да оптужени Ђ. добро познаје Бања Луку, јер је једно вријеме ту студирао, као и из чињенице да је овај оптужени, док су били у пекари и док је трајала међусобна препирка између ове двије групе, узео нож из есцајга, ставио га у цеп, а приликом вожње ставио га испред предњег сједишта сувозача, гдје је претресом возила пронађен.

Крећући се поново у правцу улице Николе Пашића са возилом марке „Фиат“, у коме су били оптужени Ђ. и Б., те оштећени М.1 и др., за њима испред пекаре су кренули возилом марке „БМВ“, оптужени Б. и М., а што потврђују свјedoци М.2 и Б.1. По тврдњи ових свјedoка возило марке „БМВ“ у кретању се до те мјере предњим дијелом приближавао возилу марке „Фиат“, да је постојала могућност да га закачи испред себе, али је у међувремену оптужени Ђ. скренуо са возилом и паркирао се на дијелу десног проширења исте коловозне траке, а поред тог возила зауставило се возило марке „БМВ“. Из наведених чињеница, првостепени суд правилно утврђује да су оптужени Б. и М., жељели и хтјели даљи вербални, а онда и физички сукоб са овом групом из Козарске Дубице.

Затим је побијана пресуда правилно оцјенила исказе свјedoка М.2 и Б.1 и оптужених Ђ. и Б., те на основу истих утврдила да су прво из аута изашли оптужени М., па Б., да је оптужени М. пришао возилу марке „Фиат“ са задње лијеве стране и обратио се оптуженом Б., ријечима „коме они псују мајку“, па су онда из овог возила сви изашли, осим Б.1 и тако долази до вербалног, а затим и до физичког сукоба између оптужених Б. и М. са једне стране и оптужених Ђ. и Б., те оштећеног М.1а са друге стране, у којем је сукобу оптужени Б. из гепека свог возила узео, а онда бацио дизалицу у правцу оштећеног М.1, а затим са шарафцигером који је узео из истог гепека, задао два убода у предјелу главе и лијевог предјела бочне стране врата оштећеног М.1, нанијевши му смртоносне повреде како је то наведено у обдукционом налазу и медицинској документацији, те у налазима вјештака др. Карана и др. Обрадовића. Притом овај суд наглашава да супротно жалбеним наводима браниоца оптуженог Б., из исказа вјештака др. Жељка Карана дат на претресу пред првостепеним судом, произилази да је приликом задавања смртоносне повреде, оптужени Б. употребио велику снагу. У истом физичком сукобу, лаке тјелесне повреде задобио је и оптужени Б. у виду крвног подлива изнад десног ока и мању огуљотину на доњој усни. Осим тога, тјелесне повреде је задобио и оптужени М., које су му нанијели, како сам у свом исказу наводи, два момка која су стајала поред оштећеног М.1, те да је он једног од наведених момака (мисли Ђ.), својом отвореном шаком ухватио у предјелу главе и одгурнуо га, да га је тада покушао ударити момак којег није одгурнуо - оптужени Б., па је кренуо према њему и потрчао за њим. Овај задњи дио исказа оптуженог М., потврђују у својим исказима на претресу пред првостепеним судом и оптужени Б. и Ђ., те свједок А.К. Тачно је да оптужени М., Б. и Ђ. у својим исказима негирају своје учешће у тучи, али у тим дијеловима, правилно првостепени суд не прихвата њихове исказе, јер је очигледно да су срачунати на избјегавање властите кривичне одговорности. Међутим, када се њихове изјаве доведу у међусобну везу, онда се у потпуности потврђује правилност закључак првостепеног суда, да су сви они (М., Б. и Ђ.) учествовали у предметној тучи, у којој је смртно страдао оштећени М.1. Притом, ниједан од њих нису спријечили настанак тешке посљедице, јер су кроз међусобне вербалне и физичке сукобе (о чему говоре настале повреде оптужених Б. и М.) допринијели оваквом смртном исходу оштећеног М.1.

Надаље, супротно жалбеним приговорима бранилаца оптуженог Б., правилно је првостепени суд оцјенио налаз вјештака психијатара др Милана Стојаковић и др Сађе Вукадиновић Стојановић, прихватајући вјештачење вјештака др Сађе, а неприхватајући вјештачење вјештака др Милана и о томе на страни 30. и 31. дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Исто тако, супротно жалбеним приговорима бранилаца оптуженог Б., правилно је првостепени суд утврдио да није било напада оштећеног М.1 на оптуженог Б., те да су лаке тјелесне повреде код овог оптуженог, резултат његовог учешћа у тучи, а не отклањања било каквог напада од стране М.1. Осим тога, поступање оптуженог Б., не указује да је исти без своје кривице био изазван од стране оштећеног, већ указује да и он жели физички сукоб, због чега се и не може позивати на нужну одбрану, па с тим у вези, ни на прекорачење нужне одбране. Не ради се ни о кривичном дјелу убиства на мах, како то погрешно сматра одбрана овог оптуженог јер постојање раздражености код оптуженог Б. коју налази вјештак др Стојаковић, под претпоставком да је чак и постојала, није била јаког степена, а једино степен јаке раздражености представља битни елемент прекорачења нужне одбране, односно постојање убиства на мах.

Неосновани су и приговори жалби бранилаца оптуженог Б. којима се оспорава правилност закључка садржаног у образложењу побијане пресуде у погледу психичког односа овог оптуженог према дјелу. Наиме, побијана пресуда је у погледу облика виности оптуженог, дала ваљано и детаљно образложење, правилно закључивши да је оптужени у вријеме извршења предметног кривичног дјела био урачунљив, те јасно дефинишући психички однос оптуженог према дјелу, правилно га одређујући као директни умишљај, јер је оптужени био потпуно свјестан да својим радњама (два убода шарафцигером, од којих, један са замахом и употребом велике силе, као опасним средством у витални дио тијела оштећеног М.1) може истог лишити живота и хтио је да таква посљедица наступи. Исто тако, супротно жалбеним приговорима оптуженог М. и бранилаца оптужених Ђ. и Б., правилно је побијана пресуда закључила да су и ови оптужени поступали са директним умишљајем, јер су били свјесни да започињањем међусобне препирке у пекари, затим заустављање возила „Фиат,, и „БМВ“, те излазак оптужених из ових возила, да ће доћи и до физичког сукоба, односно, туче, па и лишење живота неког лица, што је и дошло, и хтјели су ове сукобе, који су у кривично правном смисли попримали карактер туче, која је изазвала забрањену посљедицу у виду лишења живота једног лица.

Дакле, разлоге за све одлучне чињенице, овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалби оптуженог М. и бранилаца осталих оптужених.

На основу наведеног, овај суд налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог Б., чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, а радње осталих оптужених, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело учествовање у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима тужиоца, оптуженог М. и бранилаца оптужених Б., Б. и Ђ., налазећи да жалбе тужиоца и бранилаца оптужених Б., Б. и Ђ. нису основане, а да је жалба оптуженог М., основана.

За кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС, прописана је казна затвора од најмање 5 (пет) година, са могућношћу изрицања казне затвора до 20 (двадесет) година, у смислу одредбе члана 46. став 1. КЗ РС, док је за кривично дјело учествовање у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС, прописана казна затвора од 6 (шест) мјесеци до 5 (пет) година.

Казне затвора, које побијана пресуда изриче опуженима Б., Б. и Ђ. и по оцјени овога суда су у свему примјерене тежини почињених дјела, степену кривичне одговорности оптужених и околностима под којима су та дјела починили. У изреченим казнама у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни ових оптужених и оне су по првостепеном суду правилно оцјењене. С тога овај суд сматра да су изречене казне затвора овим оптуженима, по првостепеној пресуди, потребне и довољне мјере казни за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 43. КЗ РС.

Насупрот томе, жалба оптуженог М. основано истиче да је казна затвора овом оптуженом престрого одмјерена. Наиме, првостепени суд није адекватно вредновао олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптуженог (ранија неосуђиваност и млађа животна доб), те је погрешно цијенио околности које не представљају отежавајуће околности (да није пружио помоћ оштећеном, да је непосредно учествовао у тучи и да је побјегао са лица мјеста). Стога је овај суд дјелимично уважио жалбу овог оптуженог, побијану пресуду преиначио у одлуци о кривичној санкцији, тако што је оптуженог М. за кривично дјело учествовање у тучи из члана 135. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) мјесеци, налазећи да је ова казна у свему примјерена тежини почињењог дјела, степену кривичне одговорности овог оптуженог и околностима под којима је дјело учинио, те потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања из члана 43. КЗ РС, у свим њеним сегментима.

Неосновани су наводи жалбе оптуженог М. и браниоца оптуженог Б., адвоката Р. у дијелу којима се пресуда побија због одлуке о трошковима кривичног поступка.

Наиме, одбрана ових оптужених није нити на претресу пред првостепеним судом, нити уз жалбе, приложила доказе из којих би произилазило да би плаћањем трошкова овог кривичног поступка, било доведено у питање издржавање ових оптужених или лица која си они дужни да издржавају, због чега се по оцјени овог суда, нису стекли услови за примјену члана 99. став 4. ЗКП РС. Коначно, одредбом члана 91. став 1. ЗКП РС је прописано да се извршење пресуде у погледу трошкова кривичног поступка врши по одредбама које важе за извршни поступак, из чега произилази да ће се извршни поступак обуставити ако оптужени нису у могућности да плате трошкове кривичног поступка.

Из наведених разлога ваљало је примјеном одредбе члана 328. став 1. ЗКП РС, жалбе окружног тужиоца и бранилаца оптужених Б., Б. и Ђ. одбити као неосноване, а жалбу оптуженог М. дјелимично уважити и побијану пресуду преиначити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић